२२

साधना-२

प्रस्तावना

पूर्वपाठे साधनायाः सामान्यं निरूपणम् कृतम्। वेदान्तसाधने यः क्रमः अस्ति तमेव क्रमम् अनुसृत्य साधनानि उपस्थाप्यन्ते पाठेषु एषु। मोक्षः विषयः न प्रत्यक्षगम्यः नापि अनुमानगम्यः। अयम् आगमैकगम्यः विषयः। अतः साधकस्य सदा जिज्ञासा भवति यत् प्रमाणभूत आगमः कः इति। अत एव साधनेषु यः क्रमः वर्तते तस्य प्रमाणोपन्यासपुरःसरं प्रकटनं विधीयते अस्मिन् पाठे। सप्रमाणं ज्ञानं भवति चेत् साधकः सन्देहरहितः सन् श्रद्धावित्तो भूत्वा साधनेषु प्रवर्तते। अत एवायम् उपन्यासप्रपञ्चः।

उद्देश्यानि

पाठस्यास्याध्ययनेन-

- साधनेषु विद्यमानं क्रमं सप्रमाणं ज्ञास्यति।
- अन्तरङ्गबहिरङ्गसाधनविभागम् अवगच्छेत्।
- जन्तूनां मोहस्य कारणं बुध्यात्।
- अज्ञाननाशस्य उपायम् अवगच्छेत्।
- संन्यासभेदान् जानीयात्।
- काम्यादिकर्माणि कर्तव्यानि उत हातव्यानि इति बुध्यात्।
- कर्मभेदान् अवगच्छेत्।
- गुणानां चित्ते प्रभावम् अनुभवेत्।
- काम्यनिषिद्धनित्यनैमित्तिकप्रायश्चितरूपाणां कर्मणां सविस्तरं ज्ञानं भवेत्।
- उपासनाम् बोद्धुं शक्नुयात्।

२२.१) साधनसोपानम्

अन्तरङ्गबहिरङ्गसाधनानि

वेदान्ते अन्तरङ्गसाधनानि बहिरङ्गसाधनानि इति विभागोऽपि क्वचित् परिलक्ष्यते। अधिकारित्वसम्पादनं यावत् कर्तव्यानि साधनानि हि बहिरङ्गसाधनानि कथ्यन्ते। गुरूपसदनोत्तरं विहितानि साधनानि अन्तरङ्गसाधनानि गण्यन्ते इति स्थूलविभागोऽयमस्ति।

परम्परासाधनानि एव शास्त्रेषु क्वचित् बहिरङ्गसाधनानि इत्यपि उच्यन्ते। अन्तःकरणशुद्धिकराणि चित्तैग्रतासाधनानि साधनचतुष्टयम् इति एतानि सर्वाण्यपि अत्र अन्तर्भवन्ति। कर्मयोगादीनि नानाविधानि साधनानि मुमुक्षुणा सम्पत्तिलाभाय शास्त्रेषु उपदिश्यन्ते।

एवमधिकारलाभाय कर्तव्यानि साधनानि बहिरङ्गसाधनानि कथ्यन्ते। लब्धे चाधिकारे ऊर्ध्वं कर्तव्यानि श्रवणादिसाधनानि अन्तरङ्गसाधनानि कथ्यन्ते। क्वचिच्च चित्तशुद्धिकराणि कर्माणि चित्तैग्रतासम्पादिका उपासना चेति एतद्वयम् बहिरङ्गसाधनं कथ्यते। विवेकादिसाधनचतुष्टयम् अन्तरङ्गसाधनत्वेन गण्यते।

अधिकारिणा बहूनि साधनानि कर्तव्यत्वेन उपदिष्टानि। तेषु कश्चित् क्रमः अस्ति। अत एव कस्मात् साधनात् परं किं साधनम् कर्तव्यमिति सुष्ठु बोद्धव्यम् मुमुक्षुणा। किमपि साधनं केनापि क्रमेण अनुष्ठाने नास्ति कामचारः। स एव क्रमः विविधैः प्रमाणैः अधस्तात् उपवर्ण्यते प्रमाणोपन्यासपुरःसरम्।

यथोक्तसाधनसम्पत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या॥ (ब्र.सू.शा.भा.१.१.१)

अस्माद् वचनाद् ज्ञायते यद् साधनसम्पत्तिलाभात् परं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या इति। तथाहि भाष्यम् -

तस्मात् किमपि वक्तव्यं यदनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा उपदिश्यत इति। उच्यते--

नित्यानित्यवस्तुविवेकः इहामुत्रार्थभोगविरागः शमदमादिसाधनसम्पत् मुमुक्षुत्वं च।

तेषु हि सत्सु, प्रागपि धर्मजिज्ञासाया ऊर्ध्वं च, शक्यते ब्रह्म जिज्ञासितुं ज्ञातुं च। न विपर्यये। (ब्र.सू.शा.भा.१.१.१)

तात्पर्यम्- पूर्वमीमांसादर्शनप्रतिपाद्यो विषय एव धर्मजिज्ञासायाम् अन्तर्भवति। केचिद् वदन्ति यत् कर्मकाण्डं विना ज्ञानकाण्डं न सम्भवति। परन्तु धर्मजिज्ञासां विनापि ब्रह्मजिज्ञासा सम्भवति। परन्तु यदि नित्यानित्यवस्तुविवेकः इहामुत्रार्थभोगविरागः शमदमादिसाधनसम्पत् मुमुक्षुत्वं चेति एतन्नास्ति तर्हि ब्रह्मजिज्ञासा न सम्भवति। अत एतत् सम्पाद्य ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या। अत्रापि धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः पूर्वपरीभावो नास्तीति उक्तम्। किन्तु साधनचतुष्टयसम्पत्तेः उत्तरमेव ब्रह्मजिज्ञासा इति क्रमः स्पष्टम् अवगम्यते।

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम्।

अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते॥ (गीता ५.१२)

सरलार्थः- युक्तः 'ईश्वराय कर्माणि करोमि न मम फलाय' इत्येवं समाहितः सन् कर्मफलं त्यक्त्वा परित्यज्य शान्तिं मोक्षाख्याम् आप्नोति नैष्ठिकीं निष्ठायां भवां सत्त्वशुद्धिज्ञानप्राप्तिसर्वकर्मसंन्यासज्ञाननिष्ठाक्रमेणेति वाक्यशेषः। यस्तु अयुक्तः असमाहितः फलाशाविक्षिप्तचित्तः कामकारः कामस्य आशायाः कारः करणं कामकारः, तेन फलाशायुक्तत्वेन। मम फलाय इदं करोमि कर्म इत्येवं फले सक्तो निबध्यते। कर्मभिः जन्मरूपं संसारं प्राप्यते॥ (शां.भा)

अत्र भाष्ये भाष्यकारः साधनानां क्रमम् आह- **सत्त्वशुद्धि-ज्ञानप्राप्ति-सर्वकर्मसंन्यास-ज्ञाननिष्ठा**-क्रमेणेति। अर्थात् कर्मयोगेन सत्त्वशुद्धिः, ततः परोक्षज्ञानप्राप्तिः, ततः काम्य-निषिद्ध-नित्य-नैमित्तिक-रूपाणि यानि कर्माणि सन्ति तेषां विधिवत् त्यागः, स एव सर्वकर्मसन्न्यासः, ततः अपरोक्षज्ञाननिष्ठा, ततः विदेहकैवल्यात्मको मोक्षः इति। साधनेषु क्रमबोधाय इदं वचनम् उपकारकम्।

यस्तु कर्मयोगं न करोति, फलाशया कर्म करोति स कर्मबद्धो भवति। संसारचक्रं प्राप्नोति। अतः कर्मयोगस्य फलमपि उक्तम्, काम्यकर्मणः अपि फलम् अस्मिन् श्लोके स्पष्टम् उक्तम्।

अत्र चित्रमुखेन साधनसोपानानि प्रदर्शितानि।

प्रथमस्तम्भे साधनानि सन्ति। द्वितीयस्तम्भे तत्तत्फलमस्ति।

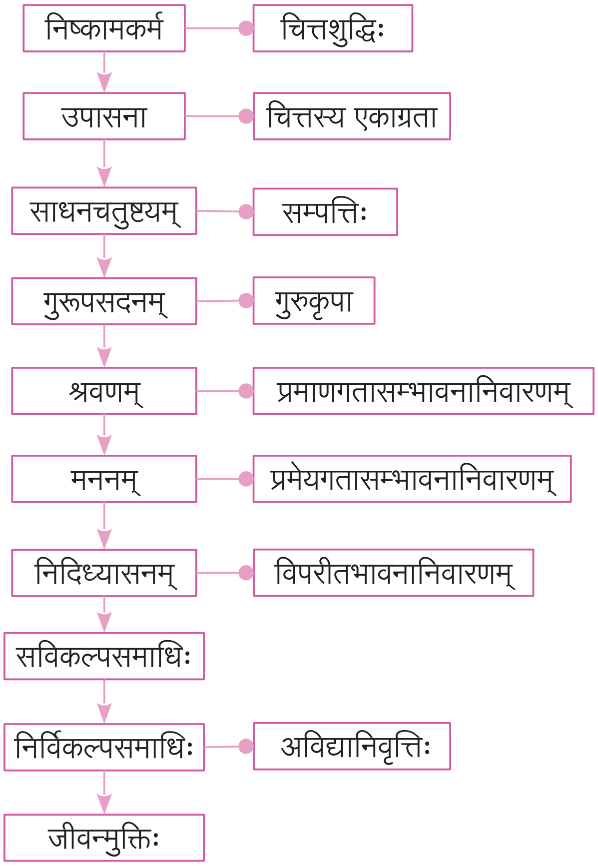

जन्तूनां मोहस्य कारणं किम्

अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः॥ (गीता ५.१५)

सरलार्थः- अज्ञानेन आवृतं ज्ञानं विवेकविज्ञानम्। तेन मुह्यन्ति 'करोमि कारयामि भोक्ष्ये भोजयामि' इत्येवं मोहं गच्छन्ति अविवेकिनः संसारिणो जन्तवः।

अज्ञानावरणस्य नाशः केनोपायेन भवति

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः।

तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ (गीता५.१६)

सरलार्थः- ज्ञानेन तु येन अज्ञानेन आवृताः मुह्यन्ति जन्तवः तत् अज्ञानं येषां जन्तूनां विवेकज्ञानेन आत्मविषयेण नाशितम् आत्मनः भवति, तेषां जन्तूनाम् आदित्यवत् यथा आदित्यः समस्तं रूपजातम् अवभासयति तद्वत् ज्ञानं ज्ञेयं वस्तु सर्वं प्रकाशयति। तत् परं परमार्थतत्त्वम्।

अत्रेदं स्पष्टं यद् अज्ञानस्य नाशः कर्मणा न भवति, ज्ञानेनैव अज्ञाननाशः भवति।

'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' (श्वे. उ. ३.८)

इति विद्याया अन्यः पन्थाः मोक्षाय न विद्यते इति श्रुतिः इतरपन्थानं निराकरोति।

ज्ञानस्य आवरणं किम्। कर्म उत अज्ञानम्

ज्ञानस्य आवरणं कर्म भवितुम् नार्हति यतोहि कर्म द्रव्यं नास्ति। आवरणं केवलं द्रव्येण भवितुम् अर्हति। द्रव्यकार्यम् आवरणम्। अज्ञानं च भावरूपमस्ति न तु अभावरूपम्। अत एव अज्ञानेन आवृतं भवति ज्ञानम्।

कीदृशं ज्ञानम् अज्ञानस्य नाशकम्

ननु आत्मा ज्ञानस्वरूपः, चित्स्वरूपः, चैतन्यस्वरूपः। ज्ञानाविद्ययोः विरोधस्तु सुप्रसिद्धः। तर्हि कथम् अविद्या ज्ञानात्मकम् अपि आत्मानम् आवृणोति। तत्रोच्यते- अविद्याया आत्मना विरोधो नास्ति। अर्थात् ज्ञानरूपः आत्मा न अविद्यायाः विरोधी। अविद्यायाः विरोधिनी तु विद्या भवति। उपरितनश्लोके विद्या एव ज्ञानशब्देन उच्यते, न तु सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म इत्यादिश्रुतौ उक्तं ज्ञानम्। विद्या च इह बुद्धिवृत्तिरूपा, न तु प्रकाशरूपा। यत्र तु सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म इति ज्ञानशब्दः तस्य प्रकाशः अर्थः। इदं ज्ञानम् प्रकाशः प्रकाशकः अपि भवति। तथाहि- तस्य भासा सर्वमिदं विभाति इति श्रुतेः। एवञ्च इयं बुद्धिवृत्तिः विद्या आत्मावरकाम् अविद्यां नाशयति। ततः आत्मप्रकाशो जायत इत्यतः ब्रह्मवस्तुप्रकाशकत्वम् विद्यायाः उच्यते। इत्थम् चैतन्यभासितया एव बुद्धिवृत्त्या ज्ञानेन करणेन आत्मावरकस्य अज्ञानस्य नाशद्वारा आत्मा प्रकाशते। बुद्धिवृत्तिरूपं ज्ञानं न प्रकाशकम्। किन्तु प्रकाश-करणात्मकमेव। प्रकाशात्मकं तु ज्ञानं चैतन्यमेव।

किंलक्षणः जन्तुः जन्ममृत्युरूपसंसारम् अतिक्रामति

तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः।

गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ (गीता ५.१७)

सरलार्थः- तस्मिन् ब्रह्मणि गता स्थिता बुद्धिः येषां ते तद्बुद्धयः। तदात्मानः तदेव परं ब्रह्म आत्मा येषां ते तदात्मानः। तन्निष्ठाः निष्ठा अभिनिवेशः तात्पर्यं सर्वाणि कर्माणि संन्यस्य तस्मिन् ब्रह्मण्येव अवस्थानं येषां ते तन्निष्ठाः। तत्परायणाश्च तदेव परम् अयनं परा गतिः परमं प्राप्यं येषां भवति ते तत्परायणाः केवलात्मरतय इत्यर्थः। येषां ज्ञानेन नाशितम् आत्मनः अज्ञानं ते गच्छन्ति एवंविधा अपुनरावृत्तिम् अपुनर्देहसम्बन्धं मोक्षं ज्ञाननिर्धूतकल्मषा यथोक्तेन ज्ञानेन निर्धूतः नाशितः कल्मषः पापादिसंसारकारणदोषः येषां ते ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः यतयः। (शां.भा.)

स्पष्टञ्चात्र यत् यः तद्बुद्धिः (पारोक्ष्येण ब्रह्मज्ञानम्, शाब्दज्ञानम्, यथा गुडो मधुर इति यो नानुभूतवान् परन्तु कुतश्चित् श्रुतवान् स गुडस्य माधुर्यं पारोक्ष्येण जानाति।) तदात्मा (ब्रह्मात्मापरोक्षज्ञानम्) तन्निष्ठः (नैरन्तर्येण तत्स्वरूपानुसन्धानं) तत्परायणः (तद्रतिः) ज्ञाननिर्धूतकल्मषः स एव पुनः देहं न लभते। मुक्तो भवति।

संन्यासस्य द्वैविध्यम्

विविदिषासंन्यासः विद्वत्संन्यास इति भेदात् संन्यासस्य द्वैविध्यमस्ति।

विद्वत्संन्यासः साक्षात् मोक्षहेतुः अस्ति। विद्वत्संन्यासे सर्वकर्माणि त्यज्यन्ते। विद्वत्संन्यासी परमहंसः अपि कथ्यते। ज्ञानसहितः अयं संन्यासः। तस्य कर्ता आत्मविद्।

विविदिषासंन्यासं यः करोति स विविदिषुः कथ्यते। स च कुटीचकादिः भवति। विविदिषासंन्यासे कर्मैकदेशः त्यज्यते, अपरदेशः अनुवर्त्यते। स च कर्मयोगस्य परिसमाप्तेः पूर्वमेव संन्यस्यति। अतः तेन कर्मयोगः अनुवर्तनीय एव। ज्ञानरहितः अयं संन्यासः। तस्य कर्ता अनात्मविद्।

काम्यकर्मणां त्यागः कर्तव्यः मुमुक्षुणा

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः। (कैवल्योपनिषत् १.२)

तात्पर्यार्थः- कर्मणा वा प्रजया वा धनेन वा अमृतत्वं न प्राप्यते। किं तु एके ज्ञानिनः त्यागेन अमृतत्वं प्राप्तवन्तः॥ अमृतत्वाय त्याग एव एकं साधनम् इति धैर्येण प्रतिपादयति अयं मन्त्रः। वैदिकसम्प्रदाये अयं मन्त्रो यतिवन्दनमन्त्रः इति सुप्रसिद्धो जनप्रियश्च। जपपूजापारायणहोमदानध्यानादीनि फलोद्देशेन क्रियमाणानि कर्माणि सन्ति। एतेभ्यः कर्मभ्य इष्टफलानि लभ्यन्ते। कर्मभ्यः अभ्युदयफलानि केवलानि लभ्यन्ते, न तु मुक्तिः। सत्पुत्रेभ्यश्च गृहस्थानाम् अमृतत्वं न लभ्यते। धनेन हि अद्यतनकाले सर्वं सम्पाद्येत। धनेन असाध्यमिति न किञ्चिदस्ति। तथापि स्वतस्सिद्धः स्वाभाविको मोक्षो धनेनापि न लभ्यः। तर्हि मोक्षस्य किं वा साधनम् इति चेत्। त्याग एव एकं साधनम्। त्यागो हि अध्यासस्य त्यागः। अहंताममतयोरेव त्यागः। अविद्याहानिरेव त्यागः। आत्मज्ञानेन अनात्मवस्तुत्यागः। त्यागेनैव मुक्तिः। मन्त्रममुं जानन्तो बहवो वेदविहितानि सर्वाणि कर्माणि रभसात् त्यजन्ति। परन्तु तदनुचितम्। साधनसोपाने मोक्षात् पूर्ववर्ती त्याग उक्तः। स च सर्वोच्चः त्यागः। येन नित्यादिकर्माणि उपासनानि विवेकादिसाधनानि कृतानि तेन एव नित्यादिकर्माणि अपि अग्रे त्याज्यानि

सन्ति। अतः कर्मादीनां त्यागेऽपि कश्चित् क्रमः अस्ति। तं क्रममबुद्ध्वा असन्नद्धः कर्मत्यागं करोति चेद् मोक्षं न भजेत। यथा यः द्वादशकक्षायाः परीक्षां लिखित्वा उत्तीर्णो भवति स एव द्वादशकक्षोत्तीर्ण इति गण्यते। परन्तु प्रथमकक्षां पठन् छात्रः न द्वादशकक्षायोग्यः। नापि तेनेदं चिन्तनीयं यद् यदि द्वादशकक्षायाः परीक्षया एव द्वादशकक्षोत्तीर्णता स्यात् तर्हि किं प्रथमकक्षाध्ययनेन इति। सोपानक्रमभ्रमप्रदिम्ना कर्म्मं त्यागं न कुर्यात्।

तथाहि महाभारतवचः-

कर्मणा बध्यते जन्तुर्विद्यया च विमुच्यते।
तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः॥ (मो. ध. २४१.७)
त्यज धर्ममधर्मं च उभे सत्यानृते त्यज।
उभे सत्यानृते त्यक्त्वा येन त्यजसि तत्त्यज॥ (मो.ध.३२९. ४०)

पाठगतप्रश्नाः १

१. ब्रह्मजिज्ञासा कदा कर्तव्या।
२. धर्मजिज्ञासायाः पूर्वमपि ब्रह्मजिज्ञासा सम्भवति न वा।
३. केषां कर्मणां त्यागः सर्वकर्मसन्न्यासः उच्यते।
४. यः फलाशया कर्म करोति तस्य का गतिः।
५. कीदृशं ज्ञानम् अज्ञानस्य नाशकम्।
६. ज्ञानस्य आवरणं किम्।
७. अज्ञानावरणनाशस्य कारणं किम्।
(क) ब्रह्मज्ञानम् (ख) उपासना (ग) नित्यादिकर्माणि (घ) काम्यादिकर्माणि
८. किंलक्षणो जन्तुः संसारचक्रम् अतिक्रामति।
९. संन्यासभेदः लेख्यः। कः कीदृशं कर्म त्यजति।
१०. यदि सर्वकर्मत्यागेनैव मोक्षः भवति तर्हि नित्यादिकर्माणि कुतः कर्तव्यानि।

२२.१.१) कर्मभेदः

काम्यं निषिद्धं नित्यं नैमित्तिकम् प्रायश्चित्तञ्चेति पञ्चविधानि कर्माणि प्रथन्ते।

१. यैः कर्मभिः स्वर्गादि सुखात्मं सुखजनकं च इष्टम् फलं लभ्यते तानि कर्माणि **काम्यानि**।

२. येषां कर्मणां नरकादि अनिष्टम् एव फलं तानि शास्त्रेण प्रतिषिद्धानि कर्माणि **निषिद्धानि**।

३. ब्राह्मणादीन् वर्णान् ब्रह्मचर्यादीन् आश्रमान् च उद्दिश्य नित्यकर्तव्यतया शास्त्रेण विहितानि कर्माणि **नित्यानि**।

४. पुत्रजन्मादिरूपं किमपि विशिष्टं निमित्तम् आश्रित्य यानि कर्माणि कर्तव्यानि भवन्ति तानि **नैमित्तिकानि**।

५. प्रकृतजन्मनि प्रमादात् निषिद्धं कर्म कृतं, नित्यं च अकृतम्। तदा ततो जायमानस्य दोषस्य क्षयार्थं यत् कर्म कर्तव्यं तत् **प्रायश्चित्तम्** ईर्यते।

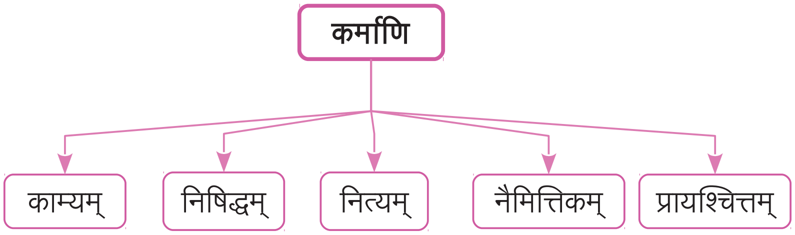

एषु काम्यं निषिद्धं च वर्जयित्वा अन्यानि त्रिविधानि कर्माणि अधिकारलाभाय कर्तव्यानि भवन्ति। एषां नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानां शास्त्रप्रसिद्धानां कर्मणां, गुरुजनैः कर्तव्यतया उपदिष्टानां कर्मणां च मोक्षसाधनरूपेण अनुष्ठानम् एव वेदान्तशास्त्रे कर्मयोग इत्युच्यते। कर्मयोगेन चित्तमलानां नाशः भवति। ततश्च चित्तं शुद्ध्यति। निषिद्धं न केनापि करणीयम्। तथापि यः काम्यानि कर्माणि वर्णाश्रमकर्मरूपेण प्राप्तानि चेत् तानि यदि निष्कामभावनया क्रियन्ते तर्हि तानि अपि चित्तशुद्धिकराणि भवन्ति। अत एव भगवान् गीतासु अर्जुनं वर्णाश्रमधर्मप्राप्तं युद्धं कर्तुम् उपदिदेश। अन्यथा युद्धत्यागम् उपदिशेत्। नित्यादीनि च केवलानि विदध्यात्।

२२.१.२) चित्तमलः

कः चित्तस्य मलः। कथं चित्तं मलिनं भवति। चित्ते मलः अस्ति इति कथं ज्ञायते। चित्तमलस्य शुद्धिः कथं क्रियते। चित्तशुद्धिः जाता न वेति कथं ज्ञायते। चित्तं शुद्धं चेत् ततः परं किं कर्तव्यम्।

चित्तमलः पापम्। निषिद्धकर्माचरणेन पापं जायते। निषिद्धकर्माचरणस्य वासनया चित्तमलः अनुमीयते। निष्कामकर्मणा चित्तस्य शुद्धिः क्रियते। कामक्रोधादीनां लाघवेन शुद्धेः मात्रा अनुमीयते

चित्तशुद्धेः परम् उपासना करणीया। विवेकादिसाधनचतुष्टं च कर्तव्यम्। ततः गुरूपसदनम्। ततः श्रवणादिकम्।

गुणानां चित्ते प्रभावः

ब्रह्मविद्यया अविद्यामयस्य संसारस्य निवृत्तिः नित्यनिरतिशयानन्दप्राप्तिश्चेति महत् प्रयोजनं सिद्ध्यति। परन्तु सर्वैः जीवैः स्वरूपप्रतिपादकानां महावाक्यानां भूयो भूयः श्रवणेऽपि ब्रह्मविद्या न समुदेति बहूनाम्। किमत्र कारणं स्यादिति मीमांसा। तत्र कारणेषु अन्यतमं कारणं हि अन्तःकरणस्य मालिन्यम्। सत्त्वरजस्तमोगुणमयाद् अज्ञानाद् सत्त्वगुणस्य प्राधान्येन उत्पन्नं खलु अन्तःकरणम्। अत एव

अन्तःकरणं त्रिगुणात्मकम् भवति। त्रिषु गुणेषु सत्त्वगुणः प्रकाशकः। रजोगुणः कामक्रोधरागद्वेषादीनाम् उत्पादकः। तमोगुणस्तु प्रमादालस्यनिद्रामोहादीनां जनकः। रजसि तमसि च क्षीणे सत्त्वगुणाधिक्यात् अन्तःकरणं यथायथं सर्वं ज्ञेयं प्रकाशयति। रजसा तमसा च अभिभूतम् अन्तःकरणं दृष्टस्य स्पृष्टस्य श्रुतस्य आघ्रातस्य रसितस्य च विषयस्य वास्तविकं स्वरूपम् प्रकाशयितुं न शक्नोति। तद्यथा- चुम्बके लौहाकर्षणशक्तिरस्ति। किन्तु तद् धूल्यादिमालिन्ययुक्तं चेत् लौहाकर्षणे असमर्थं भवति। अपसारिते च मालिन्ये चुम्बकम् आकर्षति। एवमेव अन्तःकरणम् प्रकाशनशीलेन सत्त्वगुणेन स्वभावतः सहितं चेदपि रजसा तमसा च योगात् अशुद्धम् भवति। अतः ब्रह्मज्ञानस्य प्रतिबन्धो भवति। तस्माद् ब्रह्मलाभाय प्रथमम् अन्तःकरणस्य शुद्धिः यत्नेन सम्पादनीया भवति। अन्तःकरणे विद्यमानात् सत्त्वगुणात् रजोगुणः तमोगुणश्च दूरीकरणीयः। अतः एव अन्तःकरणस्य शुद्धिः सत्त्वशुद्धिः इत्यपि व्यपदिश्यते। यस्य सत्त्वशुद्धिः अस्ति तस्यैव साधनचतुष्टयं सिद्ध्यति। साधनचतुष्टयसम्पन्नः एव ब्रह्मबोधकानि वेदान्तवाक्यानि श्रुत्वा ब्रह्मविद्यां लभते।

कर्मभेदाः, तेषां प्रभावः, साधनानाम् उपयोगिता इति विषये शास्त्राणि प्रमाणत्वेन उपस्थाप्यन्ते अधः।

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते।

न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति॥ (गीता ३.४)।

सरलार्थः- कर्मणाम् यज्ञादीनाम् , अनारम्भात् अननुष्ठानात् नैष्कर्म्यं निष्कर्मभावं कर्मशून्यतां पुरुषः न अश्नुते, न प्राप्नोति इत्यर्थः। नापि संन्यसनादेव केवलात् कर्मपरित्यागमात्रादेव ज्ञानरहितात् सिद्धिं नैष्कर्म्यलक्षणां समधिगच्छति, न प्राप्नोति।

तात्पर्यार्थः- आदौ तानि कर्माणि कर्तव्यानि यानि चित्तशुद्धिं कुर्वन्ति। तानि न कृतानि चेत् संन्यासः फलवान् न भवति। संन्यासफलं तु नैष्कर्म्यं, निष्क्रियात्मस्वरूपेण अवस्थानम्। एतत्कर्मकरणम् एव कर्मयोगः कथ्यते। कर्मयोगः सम्यग् अनुष्ठितः चेत् ज्ञानयोगाय मुमुक्षुः कल्पते। अत एव कर्मयोगः ज्ञानयोगस्य उपायभूतः। यज्ञादीनि कर्माणि पापनाशं कुर्वन्ति फलाशां त्यक्त्वा कृतानि चेत्। पापमेव मलः। तस्य नाश एव सत्त्वस्य शुद्धिः। तथाहि भाष्यसम्मतिः-

क्रियाणां यज्ञादीनाम् इह जन्मनि जन्मान्तरे वा अनुष्ठितानाम् उपात्तदुरितक्षयहेतुत्वेन सत्त्वशुद्धिकारणानां तत्कारणत्वेन च ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण ज्ञाननिष्ठाहेतूनाम्

(गीता.भा.३.४)

ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात् पापस्य कर्मणः।

यथादर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि (महा. शान्ति. २०४.८)

सरलार्थः - पापकर्मणः क्षयात् अर्थात् निषिद्धकर्माचरणेन उत्पन्नस्य अधर्माख्यस्य संस्कारस्य यदि क्षयः भवेत् तर्हि ज्ञानम् उत्पद्येत। यदा ज्ञानम् उत्पद्यते तदा आत्मानम् आत्मनि पश्यति, यथा आदर्शे स्फुटं पश्यति। धर्मेण पापम् अपनुदति।

नित्यकर्माणि पापनाशकानि सन्ति इत्यत्र गीतासम्मतिः-

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत्।

यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम्॥ (गीता.१८.५)

सरलार्थः- यज्ञः दानं तपः इत्येतत् त्रिविधं कर्म न त्याज्यं न त्यक्तव्यम्, कार्यं करणीयम् एव तत्। कस्मात्। यज्ञः दानं तपश्चैव पावनानि विशुद्धिकराणि मनीषिणां फलानभिसन्धीनाम् इत्येतत्। अयं भवगतः वासुदेवस्य निश्चयः अस्ति। अत्रोक्तं यज्ञादिकं न काम्यं कर्म।

चित्तशुद्धिरेव आत्मशुद्धिरपि कथ्यते। चित्तशुद्धिं विना संन्यासः विफलो भवति। अतः अस्यैव विषयस्य भगवद्गीतायामपि बाहुल्येन उल्लेखः परिलक्ष्यते।

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये। (गीता ५.११)

सरलार्थः - कायेन देहेन मनसा बुद्ध्या च केवलैः ममत्ववर्जितैः 'ईश्वरायैव कर्म करोमि, न मम फलाय' इति ममत्वबुद्धिशून्यैः इन्द्रियैरपि योगिनः कर्मिणः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वा फलविषयम् सर्वव्यापारेषु ममतां हित्वा आत्मशुद्धये सत्त्वशुद्धये। अन्यच्चाह वार्तिककारः-

दुरितक्षयहेतूनि नित्यानि ब्राह्मणो ययुः।

काम्यानि चेह कर्माणि दृष्टादृष्टफलानि तु॥ (तै.उ.भा.वार्तिकम् ४)

भगवान् भाष्यकारः किल्बिषं पापमेव इति स्पष्टं कथयति गीताभाष्ये। तथाहि श्लोकः तद्भाष्यं च-

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मषः।

सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ (गीता ६.२८)

सरलार्थः- (शांकरभाष्यम्-) युञ्जन् एवं यथोक्तेन क्रमेण योगी योगान्तरायवर्जितः सदा सर्वदा आत्मानं विगतकल्मषः **विगतपापः**, सुखेन अनायासेन ब्रह्मसंस्पर्शं ब्रह्मणा परेण संस्पर्शो यस्य तत् ब्रह्मसंस्पर्शं सुखम् अत्यन्तम् अन्तमतीत्य वर्तत इत्यत्यन्तम् उत्कृष्टं निरतिशयम् अश्नुते व्याप्नोति॥ अन्यच्च-

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः।

अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ (गीता ६.४५)

सरलार्थः- (शांकरभाष्यम्-) प्रयत्नाद् यतमानः, अधिकं यतमान इत्यर्थः। तत्र योगी विद्वान् संशुद्धकिल्बिषः विशुद्धकिल्बिषः **संशुद्धपापः** अनेकजन्मसंसिद्धः अनेकेषु जन्मसु किञ्चित् किञ्चित्

संस्कारजातम् उपचित्य तेन उपचितेन अनेकजन्मकृतेन संसिद्धः अनेकजन्मसंसिद्धः। ततो लब्धसम्यग्दर्शनः सन् याति परां प्रकृष्टां गतिमिति॥

संशुद्धकिल्बिषः इत्यस्य संशुद्धपापः इति पर्यायपदमुक्त्वा भाष्यकारः स्वाशयं बोधयति भाष्ये।

चित्तशुद्धये यज्ञादीनाम् अनुष्ठेयत्वेन उल्लेखः बहुत्र परिलक्ष्यते। के ते यज्ञाः। कथं ते कर्तव्याः। तेषां करणे किं शास्त्रं प्रमाणम् इति स्थाने एते प्रश्नाः। तत्समाधौ आह भाष्यकारः-

स्मृतिष्वपि भगवद्गीताद्यासु अनभिसन्धाय फलम् अनुष्ठितानि यज्ञादीनि मुमुक्षोः ज्ञानसाधनानि भवन्तीति प्रपञ्चितम्। तस्माद् यज्ञादीनि शमदमादीनि च यथाश्रमं सर्वाण्येव आश्रमकर्माणि विद्योत्पत्तौ अपेक्षितव्यानि। तत्रापि 'एवंवित्' इति विद्यासंयोगात् प्रत्यासन्नानि विद्यासाधनानि शमादीनि, विविदिषासंयोगात्तु बाह्यतराणि यज्ञादीनीति विवेक्तव्यम्॥ (ब्र.सू.भा.३.४.२७)

मुमुक्षुः साधनत्वेन यज्ञादिकं करोतीत्यत्र गीतासम्मत्तिः-

तदित्यनभिसन्धाय फलं यज्ञतपःक्रियाः।
दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ (गीता १७.२५)

सरलार्थः- तत् इति अनभिसन्धाय, 'तत्' इति ब्रह्माभिधानम् उच्चार्य अनभिसन्धाय च यज्ञादिकर्मणः फलं यज्ञतपःक्रियाः यज्ञक्रियाश्च तपःक्रियाश्च यज्ञतपःक्रियाः दानक्रियाश्च विविधाः क्षेत्रहिरण्यप्रदानादिलक्षणाः क्रियन्ते निर्वर्त्यन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः मोक्षार्थिभिः मुमुक्षुभिः।

निसर्गत एव सर्वेषाम् अन्तःकरणे **मलो विक्षेपः आवरणं** चेते त्रयो दोषा आसते। मलो हि पापम्। तच्च संस्कारात्मना अतिसूक्ष्मत्वात् न प्रत्यक्षीभवति। किन्तु अनुमीयते। तथाहि अनुमानम्- चित्तं मलिनम् निषिद्धकर्मानुष्ठानाद् विषयासक्त्या चित्तगताशुभवासनाभिश्च। अर्थात् चित्ते मलिनत्वम् अनुमीयते। तत्र हेतुः निषिद्धकर्मानुष्ठानम्। अपरो हेतुः विषयासक्तिः। तृतीयो हेतुः चित्तगताशुभवासनाः। अर्थात् यः वेदादिश्रुतिस्मृतिभिः यन्निषिद्धं कर्म तदनुतिष्ठति स पापीयान् जायते। तस्य चित्ते मलः जायते।

यो विषयेषु आसक्तो भवति तस्य आसक्तेः कारणं हि चित्तस्थो मलः। अतः कार्यात् कारणम् अनुमीयते। आसक्तितः पापरूपः मलः सुतराम् ज्ञायते।

यस्य चित्ते अशुभवासनाः सन्ति तस्य चित्तं मलिनमस्ति इति नास्ति सन्देहलववकाशः।

एतत् हेतुत्रयं यस्य पुरुषस्य अस्ति स मलिनः अस्ति। मलनिवृत्त्यर्थं निष्कामकर्माणि भूतदयादि ईश्वरनामोच्चारणादीनि च साधनानि विधीयन्ते। तत्र निष्कामकर्म भूतदयादि च मलं निवर्तयेत्। नामोच्चारणं तु मलमपि विक्षेपमपि निवर्तयेत् इति भेदः।

विक्षेपश्च चित्तस्य चाञ्चल्यम्। यस्य चित्तं वेदान्तश्रवणे स्वरूपानुसन्धाने वा स्थैर्यं न प्राप्नोति किन्तु विषयाभिमुखीभवति तेन तन्निवृत्तये ईश्वरनामोच्चारणम् अजपामन्त्रावृत्तिः ईश्वरमूर्तिध्यानं निर्गुणब्रह्मानुसन्धानम् इत्यादय उपाया अवलम्ब्याः। उपासनादिभिः चित्तस्य एकाग्रता जायते।

एवञ्च शरीरवाङ्मनोभिः पुष्कलेन धनेन शुश्रूषया च ईश्वर एव अस्मदनन्तकोटिजन्मार्जितसुकृतपरिपाकात् गुरुमूर्तिरूपेण अवतीर्ण इति श्रीसद्गुरूपासनं कुर्याद्। ईदृश्या सद्गुरुसेवया महान् लाभ उक्तः। तथाहि श्रुतिः-

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ।
तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः॥ (श्वे.उ.६.२३)

पाठगतप्रश्नाः २

११. वेदान्ते कति कर्माणि। कानि च तानि।
१२. काम्यस्य कीदृशाचरणेन तत् चित्तशुद्धिकरं भवति।
१३. नित्यादिकर्माणि कुतः अनुष्ठेयानि।
१४. अन्तःकरणस्य घटद्रव्याणि कानि।
१५. विषयासक्तेः कारणं किम्।
१६. नित्यादिकर्मभ्योऽपि नामजपस्य को विशेषः।

२२.२) काम्यम्

द्विविधं त्याज्यं कर्म – काम्यकर्म निषिद्धकर्म चेति।

फलोद्देश्येन क्रियमाणानि कर्माणि काम्यानि। यत्किञ्चित् फलम् आकाङ्क्ष्य यत् कर्म क्रियते तत् काम्यं कर्म। यथा स्वर्गप्राप्त्यर्थं क्रियमाणानि ज्योतिष्टोमयज्ञादीनि। मरणादनन्तरं स्वर्गप्राप्तिः भवतु इति फललाभाय ज्योतिष्टोमादियागः अनुष्ठीयते। अतः स्वर्गरूपफलप्राप्तये यो ज्योतिष्टोमादियागः क्रियते स काम्यं कर्म। काम्यकर्मणः फलम् अनित्यम्। **यत् कृतकं तदनित्यम्** इति नियमः। अर्थात् यत् क्रियाजन्यं साधनजन्यं तद् अनित्यम्। फलभोगात् परं पुनः तत् फलं कोऽपि इच्छति चेत् तत् कर्म पुनः कर्तव्यम्।

काम्यकर्मणः त्यागः कुतः कर्तव्यः। काम्यकर्मणः फलं स्वर्गादि। तच्च फलं मरणोत्तरं लभ्यते। काम्यकर्म मरणोत्तरं फलं ददाति। मरणोत्तरं कर्मणः फलोत्तपत्तये पुनः जन्म आवश्यकम्। तच्च जन्म मृत्युलोके वा भवतु स्वर्गलोके वा भवतु। यावत् कर्मणः पुण्यं जायते तावत् पुण्यं फलं दत्वा समाप्तं भवति। पुनः फललाभाय पुनः काम्यकर्मभिः पुण्यसंचयः कर्तव्यः। इत्थम् इदम् चक्रं प्रवर्तते। इदमेवमेवेति अवगम्य यश्च इत्थं साध्यसाधनभूताद् विरक्तः स एव मुमुक्षुः। अत इदं स्पष्टं यद् मुमुक्षुः साध्यसाधनप्रसूतं संसारचक्रं न कामयते। संसारचक्रं न कामयते चेत् संसारचक्रप्रवर्तकं कर्म त्याज्यम् इति स्फुटमेव। अतः काम्यकर्म वर्जनीयं मुमुक्षुणा।

२२.३) निषिद्धम्

निषिद्धानि नरकाद्यनिष्टसाधनानि ब्राह्मणहननादीनि कर्माणि। वेदेन यानि कर्माणि निषिद्धानि तानि अत्र निषिद्धकर्माणि कथ्यन्ते। एतानि कर्माणि पापाख्यं संस्कारम् अन्तःकरणे जनयन्ति। स च संस्कारः समुचिते काले विविधानि दुःखानि नरकादि अनिष्टं च जनयति।

निषिद्धानि यथा पापद्वारा दुःखं जनयन्ति तथा असम्भावनाविपरीतभावनानां निवर्तने प्रतिबन्धकत्वेन कार्यं कुर्वन्ति। अर्थात् यस्य पापम् अस्ति तस्य असम्भावनादिदोषाः जायन्ते। अत एव महावाक्यश्रवणोत्तरमपि जीवब्रह्मैक्यज्ञानं नोत्पद्यते। अत एव पापस्य नाशाय कर्माणि अनुष्ठेयानि भवन्ति।

अस्मिन् जन्मनि निषिद्धं प्रमादात् कृतं चेत् तेन जन्यं पापं न भवतु इति वाञ्छति चेत् प्रायश्चित्तानि विधीयन्ते। प्रायश्चित्तकर्माणि निषिद्धजन्यस्य पापस्य प्रतिबन्धकानि भवन्ति। कर्मणा कर्मनाशः क्रियते। पूर्वपूर्वजन्मसु कृतस्य निषिद्धस्य अस्मिन् जन्मपि प्रारब्धरूपेण परिणामो भवति। तन्निषिद्धम् अधुना फलदानाय परिपक्वम्। तस्यापि शान्तिः काम्यते। अतः नित्यानां प्रपञ्चः।

२२.४) नित्यम्

पूर्वजन्मकृतानि निषिद्धकर्माणि अन्तःकरणे अधर्मम् पापापरनाम जनयन्ति। अयम् अधर्माख्यः संस्कारः अग्रिमजन्मसु दुःखम् जनयति। नरकादीनाम् अनिष्टानां प्राप्तिं प्रति कारणं भवति। असम्भावनानिवृत्तेः विपरीतभावनानिवृत्तेश्च प्रतिबन्धको भवति। अर्थात् अधर्माख्ये संस्कारे सति कृतेऽपि वेदान्तश्रवणे असम्भावना न निवर्तते, विपरीतभावना च न निवर्तते। अतः पूर्वजन्मसु कृतस्य निषिद्धस्य प्रारब्धत्वेन परिणतस्य एते विविधा दोषाः सन्ति। तेषु प्रतिबन्धकत्वेन स्थितस्य अधर्मस्य निवारणम् मुख्यत्वेन आवश्यकमस्ति। यतो हि यावत् असम्भावना न निवर्तते तावत् विपरीतभावना न निवर्तते। यावद् विपरीतभावना न निवर्तते तावद् अज्ञानावरणनाशो न भवति। इत्थम् निषिद्धकर्माणि बहूनाम् अनर्थानाम् मूलम् सन्ति। अत उपायत्वेन नित्यकर्माणि विधीयन्ते। एतानि कर्माणि कृतानि चेत् निषिद्धैः कर्मभिः सम्भाव्या दोषा प्रायो वारयितुं शक्यन्ते।

तानि च **नित्यानि कर्माणि सन्ध्यावन्दनादीनि** सन्ति। तथाहि श्रुतिः- **अहरहः सन्ध्यामुपासीत** इति। अनिमित्ते सति विहितं नित्यं कर्म भवति।

अकरणे प्रत्ययवायसाधनानि नित्यानि सन्ध्यावन्दनादीनि इति उक्तं वेदान्तसारे। तत्र कोऽस्यार्थः। केचिदाहुः यत् नित्यानि न कृतानि चेत् प्रत्ययवायः दोषः पापं जायते। अतः संन्यासिना अपि नित्यानि अनुष्ठेयानि इति एवं ज्ञानेन सह कर्मापि कर्तव्यमेव। अयं ज्ञानकर्मसमुच्चयः उच्यते। तत्रोच्यते भाष्यकारेण भगवता शङ्करेण -

> **न हि अग्निकार्याद्यकरणात् संन्यासिनः प्रत्यवायः कल्पयितुं शक्यः। यथा ब्रह्मचारिणाम् असंन्यासिनामपि कर्मिणाम्। न तावत् नित्यानां कर्मणाम् अभावादेव भावरूपस्य प्रत्यवायस्य उत्पत्तिः कल्पयितुं शक्या, 'कथमसतः सज्जायेत' (छा.उ.६.२.२) इति असतः सज्जन्मासम्भवश्रुतेः। यदि विहिताकरणात्**

असम्भाव्यमपि प्रत्यवायं ब्रूयात् वेदः तदा अनर्थकरः वेदः अप्रमाणमित्युक्तं स्यात्। विहितस्य करणाकरणयोः दुःखमात्रफलत्वात्। तथा च कारकं शास्त्रं न ज्ञापकम् इत्यनुपपन्नार्थं कल्पितं स्यात्। न चैतदिष्टम्। तस्मात् न संन्यासिनां कर्माणि। अतो ज्ञानकर्मणोः समुच्चयानुपपत्तिः। (गी.भा.तृतीयाध्याये उपोद्घातः)

२२.५) नैमित्तिकम्

नैमित्तिकानि पुत्रजन्माद्यनुबन्धीनि जातेष्ट्यादीनि कर्माणि। निमित्तं कारणं यस्यास्ति तत् नैमित्तिकम्। कस्यचित् निमित्तस्य उपस्थितौ शास्त्रोपदेशेन यत् कर्म कर्तव्यं भवति तत् नैमित्तिकं कर्म। यथा जातेष्ट्यादयो यज्ञाः। तथाहि जातेष्टियागस्य विधायकं वाक्यम्- "**वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते**" इति। यदा पुत्रः जायते तदा द्वादशसु कपालेषु पुरोडाशं स्थापयित्वा वैश्वानरदेवाय दातव्यम्। पुत्रजान्मनिमित्तो जातेष्टियागो भवति। तस्मात् स यागो नैमित्तिकं कर्म।

२२.६) प्रायश्चित्तम्

प्रायश्चित्तानि पापक्षयसाधनानि चान्द्रायणादीनि कर्माणि। मनुष्या मोहात् प्रमादं कुर्वन्ति। लोभादीनां वशम् आगत्य निषिद्धमपि आचरन्ति। विहितकर्मणाम् अननुष्ठानेन निषिद्धकर्मणां च अनुष्ठानेन मनुष्याः पापभाजः भवन्ति। परं च कृतस्य पापस्य कृते अनुशोचनं कुर्वन्ति। अस्मिन्नेव जन्मनि तस्मात् पापात् मुक्तिं प्राप्तुं यतन्ते च। एतादृशानां मनुष्याणां कृते एव शास्त्रे प्रायश्चित्तकर्माणि विधीयन्ते। प्रायश्चित्तशब्दार्थः "प्रायः तुष्टं चित्तं यत्र तत् प्रायश्चित्तम्" इति। प्रायशब्दार्थः प्रकृष्टम् अयः अर्थात् लौहवत् कठोरं तपः। अर्थात् यस्मिन् व्रतानुष्ठाने कठोरेण तपसा चित्तं तुष्टं भवति तत् प्रायश्चित्तम्। येन पापानां क्षयो भवति। चान्द्रायणम् एकं प्रायश्चित्तम्। चान्द्रायणविषये मनुमुनिराह –

एकैकं ह्रासयेत् पिण्डं कृष्णे शुक्ले च वर्धयेत्।
उपस्पृशन् त्रिषवणमेतच्चान्द्रायणं स्मृतम्॥ (मनुस्मृतिः ११.२१६)

सरलार्थः- प्रत्यहं प्रातः सायं मध्याह्ने च स्नानम् कर्तव्यम्। पूर्णिमायां पञ्चदशमुष्टिपरिमितं भोजनं कृत्वा कृष्णपक्षस्य प्रतिपत्तिथेः चतुर्दशीपर्यन्तं प्रत्यहम् एकमुष्टिपरिमितं भोजनं न्यूनं कर्तव्यम्। ततः अमावस्यायाम् उपवासः कर्तव्यः। ततः शुक्लपक्षस्य प्रतिपत्तिथौ भोजनारम्भः कर्तव्यः। प्रत्यहम् एकमुष्टिपरिमितस्य भोजनस्य वर्धनं कर्तव्यम्। पुनः पूर्णिमायां पञ्चदशमुष्टिपरिमितं भोजनं कर्तव्यम्। एवम् एकमासं कर्तव्यम्। अस्य प्रायश्चित्तकर्मणो नाम चान्द्रायणम्। एवमन्यानि अपि प्रायश्चित्तकर्माणि सन्ति।

नित्यादीनाम् फलम्

कस्यापि कर्मणा आवश्यकमुख्यभेदेन फलद्वयं सम्भवति। कदाचित् यद् आवश्यकं तदेव मुख्यमिति भवितुमर्हति।

एतेषां नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानां बुद्धिशुद्धिः परम् अर्थात् आवश्यकं प्रयोजनम्। मुख्यं प्रयोजनं तु विविदिषादि। तथाहि श्रुतिः- **तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन** इति। स्मृतिरपि - **तपसा कल्मषं हन्ति** इति।

एतेषां नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तोपासनानाम् अवान्तरफलम् अर्थात् गौणं फलं तु पितृलोकप्राप्तिः सत्यलोकप्राप्तिः। तत्र प्रमाणं - **“कर्मणा पितृलोकः विद्यया देवलोकः”** इति श्रुतिः।

एतैः नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तोपासनाभिः परिशुद्धं मनः साधनचतुष्टयसम्पादने समर्थं भवति। अतः नित्यादिकर्मणा यस्य पुरुषस्य चित्तं निर्मलं भवति सः साधनचतुष्टयसम्पादने स्वं नियोजयति।

इत्थम् एतेषां कर्मणामनुष्ठानेन बुद्धेः शुद्धिः निर्मलता भवति। तस्मात् एव एतेषाम् आचरणं कर्तव्यम्।

पाठगतप्रश्नाः ३

१७. काम्यानां त्यागे को हेतुः।

१८. कानि निषिद्धानि कर्माणि।

१९. कानि नित्यानि कर्माणि।

२०. किं नैमित्तिकं कर्म।

२१. कानि प्रायश्चित्तानि कर्माणि।

२२. नित्यादीनाम् परम् प्रयोजनं किम्।

२३. नित्यादीनाम् अवान्तरफलं किम्।

२२.७) उपासना

उपासना द्वेधा – सगुणब्रह्मविषया निर्गुणब्रह्मविषया इति। सगुणब्रह्मविषयकम् उपासनम् एव ब्रह्मविद्यायाः बहिरङ्गसाधनेषु अथवा परम्परासाधनेषु गण्यते। निर्गुणब्रह्मविषयकम् उपासनं तु निदिध्यासनमेव। तत् अन्तरङ्गसाधनेषु अन्तर्भवति। श्रवणम् मननं निदिध्यासनञ्च ब्रह्मविद्योत्पत्तिम् प्रति अन्तरङ्गसाधनानि भवन्ति। मनसः एकाग्रतायै उपदिष्टम् उपासनम् सगुणब्रह्मविषयकम्। तथाहि वेदान्तसार आह-

“उपासनानि सगुणब्रह्मविषयमानसव्यापाररूपाणि शाण्डिल्यविद्यादीनि”।

(वेदान्तसारः)

यः पुरुषः नित्यादि कर्म करोति तस्य मनः निर्मलं भवति। निर्मलस्य मनसः एकाग्रतासम्पादनाय उपासनं कर्तव्यम्। उप समीपे आस्यते स्थीयते अनेन इति उपासनम् इति अनेन

व्युत्पत्तिबलेन उपासनं हि येन कर्मणा उपासकः उपास्यस्य समीपं तिष्ठति। अर्थात् उपासकस्य चित्तं सर्वदा उपास्ये एव लग्नं भवति। उपासना विद्यारूपा। अत्र विद्याशब्दस्य अर्थो हि विद्यते लभ्यते उपास्ये चित्तस्थैर्यं यया क्रियया सा विद्या। अर्थाद् यया क्रियया उपास्ये सगुणे ब्रह्मणि उपासकस्य चित्तं स्थिरीभवति सा क्रिया विद्या। सा विद्या शाण्डिल्यादिमहर्षिभिः उपदिष्टा।

सगुणब्रह्मविषयकानि उपासनद्वयम् उपनिषत्सु मुख्यतया श्रूयते – अहङ्ग्रहोपासनम् प्रतीकोपासनं चेति। एषां द्विविधानाम् अपि उपासनानां स्वकीयानि फलानि सन्ति। तेषु फलेषु कामनाम् परित्यज्य चित्तशुद्ध्यर्थम् अपि उपासनं कर्तुं शक्यते।

समुदेति प्रश्नोऽत्र यद् उपासनया साक्षात् निर्विशेषब्रह्मसाक्षात्कारो भवति उत परम्परया। यदि उपासना साक्षात् ब्रह्मसाक्षात्कारं प्रति कारणं तर्हि श्रवणादीनां वैयर्थ्यापत्तिः। तत्रोच्यते यद् उपासना परम्परया एव निर्विशेषब्रह्मसाक्षात्कारं प्रति निमित्तम्। कश्चित् एकस्मिन्नेव जन्मनि उपासनां समाप्य श्रवणादिना मोक्षं न भजते। स दुर्वासनावासितान्तःकरणः वैराग्याद्यभावात् श्रवणादिहीनो भवति। अतः केवलं सगुणमेवोपासते। तया उपासनया चित्तैग्रतां सम्पाद्य अर्चिरादिक्रमेण ब्रह्मलोकं गच्छति। तत्रैव श्रवणादिना ब्रह्मानुभावम् उत्पाद्य अमृतत्वं भजति। एवं न श्रवणादिवैयर्थ्यम्। सगुणोपासनस्य पारम्पर्येण ब्रह्मानुभवहेतुत्वम्। तदित्थं प्रतिपादितं कल्पतरौ-

निर्विशेषं परं ब्रह्म साक्षात्कर्तुमनीश्वराः।

ये मन्दास्तेऽनुकम्प्यन्ते सविशेषनिरूपणैः॥

वशीकृते मनस्येषां सगुणब्रह्मशीलनात्।

तदेवाविर्भवेत् साक्षादपेतोपाधिकल्पनम्॥ (कल्पतरुः १.१.७.२०)

सरलार्थः- ये मन्दाः दुर्वासनावासितान्तःकरणाः वैराग्यद्यभवात् श्रवणादिसाधनहीना निर्विशेषं परं ब्रह्म साक्षात्कर्तुम् अनीश्वरा अक्षमाः ते सविशेषनिरूपणैः सगुणब्रह्मोपासननिरूपणैः अनुकम्प्यन्ते अनुगृह्यन्ते। सगुणोपासनफलं च एषां मन्दानां सगुणब्रह्मशीलनात् भवति। सगुणब्रह्मोपासनाभ्यासात् मनसि वशीकृते ब्रह्मणि एव एकाग्रे सति तदेव परं ब्रह्म अपेतोपाधिकल्पनम् अपेता उपाधिकल्पना यस्मात् तन्निरुपाधिकं सत् साक्षात् आविर्भवति इति।

अन्तःकरणशुद्धिद्वारा ब्रह्मविद्योदयस्य उपायभूतम् अन्यत् अपि द्विविधम् उपासनं विद्यते- ध्यानयोगः, भक्तियोगश्च इति। ध्यानम् भक्तिश्च मनसा एव क्रियते इत्यतः ध्यानयोगस्य भक्तियोगस्य च मानसव्यापाररूपे उपासने अन्तर्भावः भवति। ध्यानेन चित्तविक्षेपाणां क्षयात् चित्तस्य एकाग्रता भवति। यदा भक्तेः विषयः सगुणं ब्रह्म भवति तदा सा उपासनायाम् अन्तर्भवति। यदा उपास्यं निर्गुणं ब्रह्म भवति तदा निदिध्यासनपदवाच्या भवति। सगुणभक्तियोगस्य वैशिष्ट्यं हि कश्चित् लौकिकः सम्बन्धः पुत्रत्व-मित्रत्व-दासत्वादिः ईश्वरेण सह कल्प्यते। स सम्बन्धः यावत् दार्ढ्यं लभते तावत् चित्तं ईश्वरचिन्तने लग्नं भवति। सगुणब्रह्मणि भक्तिः कथम् अभ्यसनीया इति जिज्ञासा सम्भवति। नवभिः सोपानैः समन्वितः

कश्चन भक्तिमार्गः भक्तानां कृते भागवतमहापुराणे निरूपितो वर्तते। अयम् भक्तिमार्गः नवविधा भक्तिः इति प्रसिद्धः। तथाहि-

श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणम् पादसेवनम्।

अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदनम्॥ (भागवतमहापुराणम् ७.५.२३)

श्रवणम् – विष्णोः सर्वव्यापिनः ईश्वरस्य नाम्नां माहात्म्यस्य च श्रवणम्।

कीर्तनम् – भगवतः गुणानां नाम्नां च सङ्कीर्तनम् अथवा गानम्।

स्मरणम् – भगवद्विषये एव सर्वदा स्मरणम्।

पादसेवनम् – भगवतः पादपद्मयोः सेवा।

अर्चनम् – भगवतः पूजनम्।

वन्दनम् – नमस्क्रिया।

दास्यम् – भगवतः दासरूपेण आचरणम्।

सख्यम् – भगवता सह सौहार्दम्।

आत्मनिवेदनम् – भगवति आत्मसमर्पणम्।

कर्मयोगानन्तरमेव उपासनाया अनुष्ठाने को हेतुः।

चित्तस्य मलः धर्मः अधर्मश्च। तत्र अधर्मः कथम् ज्ञायते। निषिद्धाचरणं प्रति आकर्षणाद् अधर्मस्य सत्ता अन्तःकरणे अनुमीयते। अन्तःकरणे यावत् निषिद्धकर्मजनितानि पापानि सन्ति तावत् तानि पापानि निषिद्धकर्मसु प्रेरयन्ति। अतः मनः विषयेषु आकृष्टं भवति। इदं निषिद्धकर्मसु प्रेरणमपि येन अग्रे पापं जायते किञ्च चित्तस्य विक्षेपो भवति। अतः चित्तस्य विक्षेपस्य कारणं यावद् वर्तते तावद् उपासना अर्थात् एकाग्रतायाः प्रयासः कष्टाय कल्पेत। यतो हि विषयेषु आकर्षणमेव विक्षेपः खलु। इत्थं चित्तशुद्धिः भवति चेत् आकर्षणस्य कारणम् लघुतां गच्छति। तेन उपासनायां साफल्यं सम्भवति। एतत् प्रमाणीभवति गीतायां षष्ठाध्याये। तत्र भगवता श्रीकृष्णेन यदुक्तं तस्य सारांशः अत्र शांकरभाष्यानुरोधेन उपन्यस्यते।

ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं भवति कर्म। तच्च कर्म कर्मफलम् अनाश्रित्य कर्तव्यम्। कर्मफलतृष्णां परिहृत्य कर्मयोगोऽनुष्ठेयः। किं कर्म कर्तव्यम्। नित्यं कर्म कर्तव्यम्। काम्यस्य त्यागः कर्तव्यः। नित्यं च अग्निहोत्रादिकम्। कर्मफलसंकल्पो हि चित्तविक्षेपहेतुः। यश्च सर्वकर्माणि तत्फलानि च त्यज्यति स परमार्थसंन्यासी इत्युच्यते। यो हि परमार्थसंन्यासी स त्यक्तसर्वकर्मसाधनतया सर्वकर्मतत्फलविषयं सङ्कल्पं प्रवृत्तिहेतुकामकारणं संन्यस्यति। कर्मयोगी तु कर्म कुर्वाण एव फलविषयं संकल्पं त्यजति। संकल्पश्च फलविषयः अभिसन्धिः। कर्मफलसंकल्पो हि चित्तविक्षेपहेतुः। तस्मात् यः कश्चन कर्मी संन्यस्तफलसङ्कल्पो भवेत् स योगी समाधानवान् अविक्षिप्तचित्तो भवेत्।

फलनिरपेक्षः कर्मयोगो ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं साधनम्। अधो गीतायाः श्लोकाः दीयन्ते यत्र स्पष्टमुक्तं यत् कर्मयोगः केन कर्तव्यः, कियन्तं कालं कर्तव्यः, कर्मयोगः सफलो न वेति कानि लक्षणानि इत्यादिकम्। श्लोकान् उपस्थाप्य अन्ते सारांशः प्रदास्यते-

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥६.३ ॥

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ।

सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥६.४ ॥

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।

आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥६.५ ॥

बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।

अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥६.६ ॥

जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥६.७ ॥

ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।

युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥६.८ ॥

सुहृन्मित्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।

साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥६.९ ॥

सारांशः -

यः ध्यानयोगम् आरोढुम् इच्छति स आरुरुक्षुः। यश्च आरुरुक्षुः स कर्मफलं संन्यस्य कर्म कुर्यात्। तस्य तु कर्म कारणम् साधनम् उच्यते, कर्तव्यत्वेन उपदिश्यते। यदा च स योगारूढः भवति तदा कर्मणः शमः उपशमः, सर्वकर्मभ्यो निवृत्तिः कारणम् योगारूढस्य साधनम् उच्यते, तेषां कर्मणां त्यागः कर्तव्यः। कुत एवम्। यावद्यावत् कर्मभ्यः उपरमते, तावत्तावत् निरायासस्य जितेन्द्रियस्य चित्तं समाधीयते। तथा सति स झटिति योगारूढो भवति। तथा चोक्तं व्यासेन -

नैतादृशं ब्राह्मणस्यास्ति वित्तं यथैकता समता सत्यता च।

शीलं स्थितिर्दण्डनिधानमार्जवं ततस्ततश्चोपरमः क्रियाभ्यः॥ (म.भा.मो.ध.१७५.३७)

साधको योगारूढो न वेति कथं बोद्धव्यम्। उच्यते-

इन्द्रियाणाम् शब्दादयः हि अर्थाः। नित्यनैमित्तिककाम्यप्रतिषिद्धानि च कर्माणि। तेषु अर्थेषु कर्मसु च प्रयोजनाभावबुद्ध्या कर्तव्यताबुद्धिं न करोति, न अनुषज्जते। अर्थात् अर्थेभ्यः कर्मभ्यश्च यत्

प्राप्तव्यं तत् प्रयोजनं नास्ति इति बुद्धिः भवति। तदा अर्थेषु कर्मसु च नानुषज्जते। एवञ्च स सर्वान् कामान् सर्वाणि च कर्माणि संन्यस्यति तदा स सर्वसंकल्पसन्न्यासी योगारूढः उच्यते।

येन कार्यकारणसंघातरूपः आत्मा (न तु प्रत्यगात्मा) वशीकृतः स जितेन्द्रियः। तादृश एव आत्मा आत्मनः बन्धुः। अन्यो लौकिको बन्धुस्तु न बन्धुः। एवं जितात्मा प्रशान्तं च अन्तःकरणं यस्य स प्रशान्तात्मा, शीतोष्णसुखदुःखरूपेषु द्वन्द्वेषु समः। यस्य शास्त्रोक्तपदार्थानां परिज्ञानमस्ति, शास्त्रतो ज्ञातानां विषयाणां स्वानुभवो वर्तते इति ज्ञानविज्ञानतृप्तम् अन्तःकरणं यस्य सः। यश्च कूटस्थः अस्ति। यश्च लोष्टाश्मकाञ्चनेषु समः अस्ति स योगारूढः उच्यते। तेन कर्माणि कृत्वा ततः यत् चित्तशुद्धिरूपं फलं तत् आसादितम् इति भावः। एवञ्च स ध्यानयोगाय योग्यः।

ये च योगारूढाः तेषु अपि कश्चित् विशिष्टः भवति। तस्य लक्षणं हि-

साधुषु पापेषु च यः समबुद्धिः स योगारूढेषु अपि विशिष्टः अस्ति। के साधवः के च पापाः तदधो दीयते-

प्रत्युपकारम् अनपेक्ष्य उपकर्ता सुहृद् भवति। स्नेहवान् मित्रं भवति। यः कस्यापि पक्षं न भजते स उदासीनो भवति। यो विरुद्धयोः उभयोः हितैषी स मध्यस्थः कथ्यते। आत्मनः अप्रियः द्वेष्यः भवति। सम्बन्धी बन्धुः कथ्यते। एतेषु ये शास्त्रानुसारिणः सन्ति ते साधवः। ये च प्रतिषिद्धकारिणः ते पापाः।

इत्थम् विषयेषु कर्मसु अनुषङ्गहीनः, सर्वसंकल्पसंन्यासी, जितेन्द्रियः, जितात्मा, प्रशान्तः, समाहितः, शीतादिबाह्यद्वन्द्वेषु समः, मानापमानादि-मानसद्वन्द्वेषु समः, ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा, कूटस्थः, समलोष्टाश्मकाञ्चनः एव योगारूढः इति लक्ष्यते। तत्रापि साधुषु पापेषु च समबुद्धिः योगारूढेषु अपि विशिष्टः अस्ति।

इत्थं यो योगारूढः सः अग्रे ध्यानाभ्यासं कुर्यात्।

पाठगतप्रश्नाः ४

२४. उपासनाभेदाः कति। के च ते।

२५. उपासनायाः परं प्रयोजनं किम्।

२६. सगुणब्रह्मोपासनायाः भेदाः कति के च।

२७. उपासनालक्षणं किं वेदान्तसारे।

२८. सगुणब्रह्मोपासना निर्गुणब्रह्मोपासना इति द्वयोः मध्ये का साक्षात् मोक्षस्य साधनम्।

२९. कः परमार्थसंन्यासी।

(क) यः काम्यानि त्यजति (ख) यः उपासनां त्यजति। (ग) यः नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानि त्यजति। (घ) यः काम्यानि निषिद्धानि नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानि उपासनानि च त्यजति।

३०. कः चित्तविक्षेपहेतुः।

३१. ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं साधनम् किम्।

पाठसारः

अस्मिन् पाठे निष्कामकर्मयोगः उपासना चेति विषयः प्रामुख्येन वर्णितः। तत्रादौ साधनेषु यः क्रमः वर्तते तस्य उपस्थापनं कृतम्। वेदान्तसाधनानुकूलम् कर्मविभाजनं प्रदर्शितम्। अन्तरङ्गबहिरङ्गसाधनमिति विभागः संक्षेपेण प्रकटितः।

अज्ञानेन ज्ञानम् आवृतं भवति। अत एव जन्तुः मोहग्रस्तो भवति। यद्यपि ब्रह्म ज्ञानस्वरूपमेव तथापि तद् अज्ञानस्य विरोधि नास्ति। अत तेन अज्ञाननिवृत्तिः न भवति। चित्तस्य काचिद् विशिष्टा वृत्तिरेव अज्ञानं नाशयति। एते विषया उपस्थापिताः।

संन्यासो विविदिषाविद्वत्संन्यासभेदात् द्विविधः। काम्यकर्माणि बन्धनं कुर्वन्ति। तेषां त्याग एव विधीयते। तथापि फलाशां त्यक्त्वा तानि अनुष्ठीयन्ते चेत् चित्तशुद्धिः भवति। तत्र नित्यादिकर्माणि चित्तशुद्धये क्रियन्ते। चित्तस्य अशुद्धिश्च निषिद्धकर्मजन्यं पापमेव। स एव मलः। तस्यैव नाशः नित्यादिकर्मणा क्रियते। उपासना चित्तविक्षेपशान्तये क्रियते। नित्यादीन् यथा चित्तशुद्ध्यादिकं फलमस्ति तथैव पितृलोकदेवलोकप्राप्तिरूपमपि फलमस्ति। इति एते विषया अस्मिन् पाठे अन्तर्भवन्ति।

पाठान्तप्रश्नाः

१. वेदान्ते अन्तरङ्गसाधनानि बहिरङ्गसाधनानि इति विभागः करणीयः।

२. कीदृशं ज्ञानम् अज्ञानस्य नाशकम् इति विवृणुत।

३. संन्यासभेदः विशदनीयः।

४. मोक्षसाधनेषु आनुपूर्वीं स्पष्टीकुरुत।

५. काम्यादिकर्मणां त्यागः केन क्रमेण कर्तव्यः मुमुक्षुणा।

६. कर्मभेदान् विवृणुत।

७. चित्तमलं स्पष्टीकुरुत।

८. गुणानां चित्ते प्रभावं विस्तारयत।

९. नित्यानि कर्माणि परिचाययत।

१०. काम्यं कर्म संक्षेपेण परिचाययत।

११. प्रायश्चित्तं विस्तारयत।

१२. नित्यादीनां फलं संगृह्णीत।

१३. उपासनां विशदतया लिखत।

१४. कर्मयोगानन्तरमेव उपासनाया अनुष्ठाने को हेतुः।

१५. कर्मयोगः कियद्दूरं कर्तव्यः। कथं कर्मयोगसाफल्यं ज्ञातुं शक्यते।

पाठगतप्रश्नानाम् उत्तराणि

उत्तराणि-१

१. वेदान्तोक्तसाधनसम्पत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या।

२. धर्मजिज्ञासायाः पूर्वमपि ब्रह्मजिज्ञासा सम्भवति।

३. काम्य-निषिद्ध-नित्य-नैमित्तिक-रूपाणां कर्मणां विधिवत् त्यागः एव सर्वकर्मसन्न्यासः।

४. बुद्धिवृत्तिरूपा विद्या आत्मावरकाम् अविद्यां नाशयति।

५. यः कर्मयोगं न करोति, फलाशया कर्म करोति स कर्मबद्धो भवति। संसारचक्रं प्राप्नोति।

६. ज्ञानस्य आवरणम् अज्ञानं भवति न तु कर्म।

७. (क)

८. तद्बुद्धिः तदात्मा तन्निष्ठः तत्परायणः ज्ञाननिर्धूतकल्मषः जन्तुः संसारचक्रम् अतिक्रामति।

९. विविदिषासंन्यासः विद्वत्संन्यास इति भेदात् संन्यासस्य द्वैविध्यमस्ति। विद्वत्संन्यासे सर्वकर्माणि त्यज्यन्ते। विविदिषुः कर्मयोगम् अनुवर्तयति चित्तशुद्धिं यावत्।

१०. यद्यपि सर्वकर्मत्यागेनैव मोक्षः भवति तथापि चित्तशुद्धये प्रतिबन्धकनिवृत्तये च नित्यादिकर्माणि कर्तव्यानि।

उत्तराणि-२

११. काम्यं निषिद्धं नित्यं नैमित्तिकम् प्रायश्चित्तञ्चेति पञ्चविधानि कर्माणि प्रथन्ते।

१२. यः काम्यानि कर्माणि वर्णाश्रमकर्मरूपेण प्राप्तानि चेत् तानि यदि निष्कामभावनया क्रियन्ते तर्हि तानि अपि चित्तशुद्धिकराणि भवन्ति।

१३. चित्तमलस्य नाशाय अर्थात् चित्तस्य शुद्धये नित्यादीनि कर्माणि अष्ठेयानि।

१४. अन्तःकरणस्य घटकद्रव्याणि सत्त्वरजस्तमांसि त्रयो गुणाः सन्ति। तत्रापि सत्त्वरजस्तमोगुणमयाद् अज्ञानाद् सत्त्वगुणस्य प्राधान्येन उत्पन्नमन्तःकरणम्।

१५. विषयासक्तेः कारणं चित्तस्थमलः।

१६. नित्यादिकर्माणि चित्तमलं नाशयन्ति। चित्तैग्रतां न कुर्वन्ति। परन्तु नामजपः चित्तमलमपि नाशयति चित्तैकाग्रतामपि सम्पादयतीति विशेषः।

उत्तराणि-३

१७. काम्यानि फलाशया कृतानि चेत् तज्जन्यफलभोगाय पुनः देहधारणम् आपपति। मोक्षे च सति पुनः देहधारणादिकं न भवति। एवं मोक्षेण काम्यानां फलस्य विरोधो वर्तते। अतः काम्यानि

त्यज्यन्ते। एवञ्च यत् कृतकं तदनित्यम् इति न्यायात् काम्यफलमनित्यम्। अतोऽपि अनित्यस्य त्यागः क्रियते।

१८. निषिद्धानि नरकाद्यनिष्टसाधनानि ब्राह्मणहननादीनि कर्माणि। वेदेन यानि कर्माणि निषिद्धानि तानि अत्र निषिद्धकर्माणि कथ्यन्ते।

१९. अकरणे प्रत्ययवायसाधनानि नित्यानि सन्ध्यावन्दनादीनि इति उक्तं वेदान्तसारे।

२०. नैमित्तिकानि पुत्रजन्माद्यनुबन्धीनि जातेष्ट्यादीनि कर्माणि। निमित्तं कारणं यस्यास्ति तत् नैमित्तिकम्।

२१. प्रायश्चित्तानि पापक्षयसाधनानि चान्द्रायणादीनि कर्माणि।

२२. नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानां बुद्धिशुद्धिः परम् अर्थात् आवश्यकं प्रयोजनम्।

२३. नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तोपासनानाम् अवान्तरफलम् अर्थात् गौणं फलं पितृलोकप्राप्तिः सत्यलोकप्राप्तिः।

उत्तराणि-४

२४. उपासना द्वेधा – सगुणब्रह्मविषया निर्गुणब्रह्मविषया इति॥

२५. उपासनायाः परं प्रयोजनं चित्तस्य एकाग्रता।

२६. सगुणब्रह्मविषयकानि उपासनद्वयम् उपनिषत्सु श्रूयते– अहङ्ग्रहोपासनम् प्रतीकोपासनं चेति।

२७. उपासनानि सगुणब्रह्मविषयमानसव्यापाररूपाणि शाण्डिल्यविद्यादीनि इति उपासनालक्षणं वेदान्तसारे।

२८. निर्गुणब्रह्मोपासना

२९. (घ)

३०. कर्मफलसंकल्पो हि चित्तविक्षेपहेतुः।

३१. फलनिरपेक्षः कर्मयोगो ध्यानयोगस्य बहिरङ्गं साधनम्।

॥ इति द्वाविंशः पाठः ॥